

Kui mitto Wagga õhlab ello otsa-
ni siin kibbeda murre ja wallo al — igga
rõõm tõõb kõrwale temma eest. Agga kui
surm lahutust teeb, siis selletab ta nähha,
et iggast murrest ja waewast se iddo olli
tousnud, mis temma iggawest õnne kaswa-
ma panni. — Sammasuggune suggu on
ka selle rõmoga, mis siin õige inimenne
tunneb. Sest sõbrusse ja armastusse rõõm
on taewa ello sädde, mis hinged loia pole
fadab, ja igga lusti-piddaminne, mis pat-
tust ei tulle, ja pattuks ei jä, on jälle
kui tanno-õhwer, mis südda loiale toob.
Agga ei olle keddagi siin, kes õffi järke õn-
ne sisse jääb — esite siis, kui hing
ihho paeltest lahki on sanud, same nende
ma-ilmade kohta, kus seddasimast mad-
dalat ello enam ei olle. Sest esimesed
asjad on siis mõda laimud.

Ardo Jaan ellas mitto ja mitto aega kui
kulus mees, ja wagga inimesse rõõm tõs-
tis temma süddant. Siis aiasid õpperdus-
sed ta joudo komale, ja murre woitis rõõ-

mud ärra, senni kui Willemi taggasi-tul-
leminne keik jälle kõhendas — agga Jum-
malast ta ei tagganend ellades. Sepär-
rast pärris ta nüüd õnsat hingamist,
ello murrest ja tõõst, omma moriga laste
wahhet kõndides. Sest iggawõhhe meel ol-
si hea, kelle jure nad tullid, ja nende tark
nou juhhatas ikka weel noremaid; nenda,
et keik külla neid auustas.

Agga kui Ardo Jaan tundis, et surm
peäle kippus, kutsus ta ommad lapsed, ja
nende lapsed ennese ette. Ja kui need tul-
lid, istus wanna moor temma wodi kõr-
was ja mori kõrwas Jani kaksik-wend Tomas
ja wanna isja rakis seddarwisi: „Ma ollen mitto
näinud — ollen rikkas ja waene õmud —
ollen rõmustellend ja nutnud — ollen inmi-
meste armastust ja nende wihha karsund;
agga ikka ma ollen tähhele pannud, et kui
kaua inimesse kassi hästi kääb, siis tul-
leb wallatus mele. — Minna ollen in-
mimesse näinud, hilpudes leiwa pallukest
otsiwad, ja kui nad leiwa peäle said, jäi